

РЕШЕНИЕ

№ 4914

гр. София, 16.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав,** в публично заседание на 01.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3714** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбоподателят [фирма] с адрес на управление: [населено място], [улица] ЕИК[ЕИК], оспорва Заповед №663 от 14.09.2012г. на Началник отдел "Пътна полиция" при СДВР.

Жалбоподателят твърди, че на 25.09.2012г. е получил Заповед №663/14.09.2012г. на Началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която се отказва да се регистрира лек автомобил марка „Пежо“, модел 306, с транзитен регистрационен номер 180Н723, собственост на [фирма]. В предвидения от закона срок подал жалба вх.№Я44888 от 09.10.2012г.

С писмо вх. № Г-210/ 04.01.2013г. поискал информация по движението на жалбата си. Получил отговор, че писмо-отговор му е изпратено на 19.10.2012г. изх.№33167 по описа на отдел „Пътна полиция“ - СДВР. Тъй като такова писмо не бил получил към онзи момент, след размяна на писма със СДВР- отдел „Пътна полиция“, писмото - отговор изх.№33167 от 19.10.2012г. получи фактически на 15.03.2013г. В него се сочи, че исканията в жалбата са несъотнесими към идентификацията на МПС „тъй като детайла, носещ съдържанието на номера на рамата е подменен и върху новия детайл е нанесен сега видимия номер с нестандартен размер и шрифт."

Счита, че административният орган не е предприел всички необходими мерки и действия, с оглед установяване идентификационния номер на автомобила, каквито са неговите задължения по чл.143, ал.3 от ЗДвП, в резултат на което отказва неговата регистрация.

Съображенията, които излага, са следните:

На 08.12.2004г. дружеството [фирма] чрез съдружника Н. Б. е закупило от Ф. лек автомобил употребяван, Марка Пежо, Модел 306, идентификационен номер/рама/ [банкова сметка].

На 16.12.2004г. автомобилът е внесен в Република Б. видно от митническа декларация №5405/16.12.2004г., освободено от режим „внос“ на 21.12.2004г., прието от Столична митница на 04.02.2005г. При вноса са оформени всички митнически документи. При представяне на автомобила за регистрация в НПП-КАТ-СДВР е било установено, че детайла, върху който е набит номера на рамата, е подменен и е отказана регистрация. Изготвена е експертна справка №94/09.02.2005г. и с докладна записка №847/09.02.2005г. автомобилът е бил предаден на 04 РУ „Полиция“ - СДВР.

По случаят е образувано дознание №541/2005г. по описа на 04 РУП - СДВР, пр.преписка №3652/2005г. С Постановление на прокурор от СРП от 26.08.2005г. наказателното производство е било прекратено поради липса на престъпление. Със същото постановление лекият автомобил Пежо 306, е бил върнат. При опити да регистрира автомобила, било отказвано поради невъзможност да се установи автентичния му идентификационен номер. На 08.08.2012г. е извършен оглед на автомобила в Отдел „Пътна полиция“ - СДВР от комисия, която констатира, „че има изменение в първоначалното съдържание на номера на рамата, а така също и че номерът е с „нехарактерен шрифт за марката и модела“, поради което Началникът на отдел „Пътна полиция“ при СДВР със Заповед № 663 от 14.09.2012г. отказва регистрацията на автомобила.

Относно административнопроизводствените действия на административния орган, жалбоподателят сочи, че пилотимият закон за регистрация на ППС е Законът за движение по пътищата, респ. Наредба №1-45 от 2000г. за регистрация, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторните превозни средства и на ремаркетата, теглени от тях. Разпоредбата на чл.143 ал.2 от ЗДвП въвежда забрана на заличаването и /или подправянето на идентификационния номер и номера на двигателя на превозното средство. Нормата на чл.143 ал.3 от ЗДвП въвежда санкция за това противоправно поведение — ППС с подправен, заличен или повреден идентификационен номер не се регистрира, докато не бъде установен автентичният идентификационен номер, поставен от производителя.

Счита, че в хода на административното производство административният орган е изследвал само част от елементите на фактическия състав на нормата на чл. 143 ал.3 ЗДвП, а именно евентуално установяване на повреден идентификационен номер на рамата. Нормата на закона обаче поставя отказът на регистрация при така установената интервенция от условието — да не може да бъде установен автентичния идентификационен номер, поставен от производителя. При установяване наличие на някоя от предпоставките на чл. 143 ал.3 от ЗДвП, органът следва да извърши преценка и на обстоятелствата, които обосновават невъзможността за установяване на автентичните символи.

Поддържа и, че съществуват редица начини за установяване ИН. В този смисъл било допустимо и използването на „евротабелата“, справки от производителя, снемане на писмени обяснения от бивши или настоящи собственици, проверка чрез Н. „И.“ МВР С. и др. По отношение на „евротабелата“ административният орган отбелязва нейното съществуване с видимо съдържание на номера на рамата в багажи и отсек, оригинална за марката и модела. Този номер съответства на номера на рамата, който

се намира на десния подкалник и на документите, с които автомобилът е закупен и внесен в страната. Установено е също така, че номерът на двигателя е оригинален, стандартен за марката и модела.

По преписката нямало данни да са извършвани други административнопроизводствени действия за установяване автентичността на номера на рамата, освен извършения оглед на 08.08.2012г. в отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Наличието на нехарактерен шрифт на рамата се дължи най-вероятно на извършен ремонт на десния подкалник при предишния собственик на автомобила, като детайлът, върху който е набит номера на рамата, е подменен и на негово място е поставен друг детайл с набит номер със сега видимото съдържание.

Жалбоподателят изтъква и, че към момента на закупуването лекият, автомобил е бил със сега видимия номер на рамата. Това е отразено във всички документи, с които собствеността върху автомобила е била прехвърлена, и с които е излязъл от границите на Ф. и е влезнал в Б. под режим „внос“ от Агенция „Митници“. Осъществен е физически контрол на МПС от митнически служител при Столична митница, който е удостоверил, че посочения в документите идентификационен белег — номер на рама, съответства на сега видимия.

От събрания доказателствен материал по дознание № 541/2005г. видно от заключението на прокурора в Постановление за прекратяване на наказателно производство „подправка на идентификационния номер — номерът на рамата не е извършвана, още по-малко на територията на Б., като с този номер на рамата автомобилът е внесен в Р. Б., където не са извършвани заличаване или подправяне на идентификационния номер на инкриминирания автомобил.

Номерът на рамата на автомобила, макар и да е различен от оригиналния, безспорно е автентичен, съответства на номера на „евротабелата“, както и на всички съпътстващи автомобила документи, за които въз основа на воденото дознание няма сведения да са неистински, преправени или с невярно съдържание.

В този смисъл поддържа, че административният орган е следвало да изпълни задълженията си да предприеме всички необходими мерки и действия, да извърши проверка на относимите факти и обстоятелства с оглед установяване на ИН на автомобила.

Предвид горното, моли съдът да отмени Заповед №663/14.09.2012г. на Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР като незаконосъобразна, като върне преписката на административния орган за произнасяне по заявлението за регистрация на автомобила.

Ответникът Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Според чл.149, ал.1-ал.3 от АПК, административните актове могат да се оспорят в 14-дневен срок от съобщаването им. Мълчаливият отказ или мълчаливото съгласие може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. Когато актът, мълчаливият отказ или мълчаливото съгласие са били оспорени по административен ред, срокът по ал. 1, съответно по ал. 2, започва да тече от съобщението, че по-горестоящият административен орган се е произнесъл с решение, а ако органът не се е произнесъл -

от крайната дата, на която е следвало да се произнесе.

Установява се от представените с административната преписка писмени доказателства, а така също и от твърденията в жалбата до съда, че жалбоподателят на 25.09.2012г. е получил Заповед №663/14.09.2012г. на Началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която се отказва да се регистрира лек автомобил марка „Пежо“, модел 306, с транзитен регистрационен номер 180H723, собственост на [фирма]. Последното дружество в срока по чл.149, ал.1 от АПК, е оспорило акта пред погорестоящия административен орган, за което е входирана негова жалба вх.№ Я44888 от 09.10.2012г.

С писмо вх. №. Г-210/ 04.01.2013г. жалбоподателят е поискал информация по движението на жалбата си. По делото се представи отговор рег.№ Г 210 от 13.02.2013г. на Началник на 03-ти сектор на МПС при отдел „ПП“ -СДВР/стр. 20 от делото/, че писмо-отговор му е изпратено на 19.10.2012г. изх.№33167 по описа на отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

По делото няма доказателства, което бе в доказателствена тежест на ответника, че жалбоподателят е получил становището на погорестоящия административен орган на Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Установи се, че жалбоподателят е получил писмото - отговор изх.№33167 от 19.10.2012г./стр. 25/, представляващо по същество акт, с който се потвърждава оспорената заповед, на дата 15.03.2013г. Последното обстоятелство е видно от представеното от ответника писмо до жалбоподателя и пощенско клеймо от дата 15.03.2013г. /стр. 26 от делото/.

Жалбата до съда следователно, е подадена в законоустановения 14 дневен срок, считано от 15.03.2013г., а именно на 26.03.2013г. с вх.№ 8503 по описа на регистратурата на АССГ.

Затова тя е процесуално допустима и подадена от лице, което се явява адресат на оспорения акт.

Установява се от Удостоверение №Я 26440 от 17.05.2013г. представено от отдел „Човешки ресурси“ на СДВР, че лицето издало оспорената заповед-комисар Б. М. към датата на нейното съставяне, е заемал длъжност Началник на отдел ПП при СДВР.

При тази констатация се приема, че административният акт, е издаден и от компетентен за това административен орган в предвидената от закона писмена форма. В хода на производството по делото, съдът е приел писмени доказателства представените от страните, с оглед указаната им от съда доказателствена тежест в процеса.

За да докаже основателността на жалбата, [фирма] депозира копие от митническа декларация №5405/16.12.2004г., а в съдебно заседание на 01.07.2013г. и нейния оригинал. След констатация в същото съдебно заседание, че копие е вярно с оригинала, съдът е приел, че рамата е с №[банкова сметка], а двигателят съответно-PSARFX10HJP43000598. За установяване на действителната идентификация на рамата и двигателя на л.а. Пежо 306, съдът е приел като писмени доказателства два броя служебни бележки от дата 05.06.2013г. и от 21.06.2013г. От тях се установява, че лекият автомобил има следното фабрично оборудване и характеристики: бензинов двигател с № 10 HJP43000598. Посочено е още, че данните в удостоверение от 21.06.2013г. са взети от фактура за покупко-продажба № 42403 ;М..

Видно е от докладна записка от дата 30.08.2012г. на ВНД 01-ва група „И.“, че

длъжностното лице е посочило, че поради първоначалното изменение на номера на рамата, следва да се откаже регистрацията на МПС-то. За тази цел е извършен и оглед на лек автомобил марка „Пежо“ от дата 08.08.2012г., който констатира същото механично изменение в рамата на автомобила.

Със заявление за регистрация на МПС №054134017055, лицето Н. Н. Б., е заявил за регистриране процесния лек автомобил /стр. 46 от делото/. Последният е представил автомобила на органите на МВР, видно от докладна записка от 09.02.2005г. Последното лице се явява и купувач на лекия автомобил от дружеството жалбоподател. Представеният по делото договор за покупко-продажба на МПС на стр.51 от делото, не е изготвен в изискуемата се от закона форма, а именно с нотариална заверка на подписите на купувача и на продавача. При тази констатация не може да се приеме, че Н. Б. е собственик на лекия автомобил Пежо 306, а такъв се явява [фирма]. Дружеството допълнително е представило копие на Фактура №4.1248 от 08.12.2004г., която обаче не променя извода на съда относно това кой понастоящем е собственик на лекия автомобил.

Видно е от приемо-предавателен протокол от дата 09.02.2005г., че на компетентните държавни органи са предадени определени документи относно регистрацията на л.а. Пежо 306, измежду които не е Свидетелство за регистрация на автомобила.

С друго заявление от дата 11.02.2011г. на управителя на дружеството жалбоподател, последното моли да му се посочи какъв е реда за регистрация на лекия автомобил. По повод на него е била изготвена и докладна записка от 16.02.2011г. във връзка, с която управителят на [фирма] е следвало да представи пред органите на МВР, процесната кола за преглед.

Видно е от докладна записка от Началник на отдел „ПП“ при СДВР, че към заявлението за регистрация на дружеството жалбоподател, се представя и свидетелство за регистрация от Ф.. Това свидетелство не е било оспорено от административния орган в хода на производството пред него.

За установяване на действителния номер на рамата се представя и удостоверение от „С. Ф. А.“ от 11.03.2005г., според което рамата е №[банкова сметка].

За процесния автомобил не било издирване и от страна на И., което се установява от писмо от 17.03.2005г. на стр. 99 от делото, така и приложено в оригинал по прокурорската преписка.

Съдът е приел като писмени доказателства по делото в превод от френски на български език сертификат за покупко-продажба на автомобила, който се използва за преференциална търговия между Б. и Ф., както и фактура № 4.1248. В тези два документа отново фигурира същата рама №[банкова сметка].

Съдът е приобшил към доказателствения материал и Удостоверение за регистрация на л.а. Пежо/стр.106 и 107 от делото/. Удостоверението е издадено от република Ф.. В него е посочен като собственик [фирма], а рамата на лекия автомобил е №[банкова сметка]. Сертификатът за регистрация съдържа характерните и основни белези на бланката по директива 1999/37/ЕО . За установяване на това, както и, че сделката за покупко -продажба на лекия автомобил, е валидна съдът е указал на жалбоподателя да представи и доказателства за актуалния закон на Република Ф. относно регистрацията на МПС, което той е и сторил. В потвърждение на това съдът е приел в превод на български език текста на членове от френския закон за пътищата.

В съдебно заседание на 04.06.2013г. процесуалният представител на ответника изрично е заявил, че не оспорва нито едно от представените от жалбоподателя

писмени доказателства, вкл. и тези преведени от френски език както и сертификата за регистрация, респ. не е оспорил обстоятелството, че е спазено френското законодателство.

С оглед на това съдът е отделил по реда на чл.146 от ГПК за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че дружеството жалбоподател е собственик на лек автомобил Пежо 306 с транзитен рег.№ 180Н 723 и към настоящия момент.

За да се докаже на релевантните за спора факти, съдът е допуснал авто-техническа експертиза. Заключение на вещото лице, е правилно и обективно дадено, което не се оспори от страните и се кредитира от съда.

Въз основа на заключението, съдът приема за установено, че не може да бъде даден категоричен отговор за извършен ремонт на десния подкалник на автомобил Пежо 306 с регистрационен номер 180 Н 723 . При основание извършения на 21 май 2013 г. оглед на автомобил Пежо 306 с регистрационен номер 180 Н 723 вещото лице е посочило единствено като предположение, че основата на десния калник, върху който бил видим идентификационния номер, вероятно е подменяна. Видимият върху основата на десния калник на автомобил Пежо 306 с регистрационен номер 180 Н 723 идентификационен номер, фигурира върху табелката монтирана с два нита на задната напречна греда на багажника. Същият номер фигурира и в митническите документи намиращи се в делото на страници №№ 10, 11 и 12. Видимият върху блока на двигателя на автомобил Пежо 306 с регистрационен номер 180 Н 723 номер, отговаря по съдържание на начина на изписване за автомобилите Р.. Върху него нямамо видими следи от интервенция.

Съдът е приел като писмено доказателство и прокурорска преписка по описа на СРП, видно от която няма данни за извършено престъпление по повод на процесния лек автомобил-Пежо 306. Така и Постановление за прекратяване на наказателното производство от 18.08.2005г. на Прокурор при СРП. От експертната справка в образуваната прокурорска преписка № 3652 от 29.04.2013г. се установява, че видимото съдържание на номера на рамата, е [банкова сметка]. Номерът на рамата бил пренабит, като шрифтът, е различен от заводския. Липсвали ограничителните символи в двата края на номера. Заключено е, че номерът на рамата по този начин не е възможно да е пренабит при заводски условия.

По отношение на твърденията на жалбоподателя, че е нарушен материалния закон, съдът намира следното:

Съгласно приложимите се в случая материално правни норми чл.143 ал.-ал.4 от ЗДвП, пътно превозно средство се регистрира на името на неговия собственик по поставения от производителя идентификационен номер на превозното средство. Забранява се заличаването и/или подправянето на идентификационния номер и номера на двигателя на превозното средство. Пътно превозно средство с подправен, заличен или повреден идентификационен номер не се регистрира, докато не бъде установен автентичният идентификационен номер, поставен от производителя. Възстановяването на идентификационния номер се извършва по ред, определен от министъра на вътрешните работи.

От така разписаните в закона норми, за да е основателно искането на страната по реда на чл. 143, ал.1 от ЗДвП, следва да са налице определени предпоставки. На първо място лицето, което желае да ползва съответната

административна услуга по регистрация на МПС на територията на Б., трябва да е собственик на автомобила, както и да е ясен поставения от производителя идентификационен номер.

Административният орган, респ. органите на КАТ нямат задължение в рамките на производство по искане на регистрация да установяват действителното съдържание на номера на рамата, който е и идентификационен номер. Те трябва само констатира автентичността, респ. липсата на такава вследствие на отделени обстоятелства, което им налага задължение в хипотезата на обвързана компетентност - да откажат регистрация. Съгласно Инструкция №1-185 от 06.12.2003г. за определяне на реда за възстановяване на идентификационния номер на пътно транспортно средство на Министъра на вътрешните работи, обн. ДВ бр. 62 от 11.07.2003г., страната има субективно право да поиска възстановяване на поставения от производителя номер. Това субективно право зависи от преценката на носителя му. Така и практиката на Върховен административен съд –решение №15679 от 28.11.2011г. по адм. дело №19/2011г., решение 11856 от 13.10.2010г. по адм.дело №2169/2010г., решение №4045 от 25.03.2010г. по адм. дело №16042/2009г., решение №3637 от 15.03.2013г. по адм. дело №996/2013г., решение от 24.01.2013г. по адм. дело №11506/2012г.

Установи се от доказателствата по делото, че жалбоподателят е собственик на закупен от Ф. лек автомобил употребяван, Марка Пежо, Модел 306, идентификационен номер/рама/ [банкова сметка].

Процесуалният представител на ответника изрично заяви в съдебно заседание по делото, че не оспорва това обстоятелство.

Установи си от приетата от съда съдебно- автотехническа експертиза, че този идентификационен номер-[банкова сметка], не е действителния, респ. оригиналния идентификационен номер, тъй като е имало механична интервенция в резултат от ремонт на този лек автомобил.

ВАС е имал неведнъж възможността да конкретизира, че изследването на действителния идентификационен номер не е задължение на административният орган. За същият е налице задължение да установи съдържанието му - относно наличието, респ. липсата на подправка, повреждания или заличавания по него. Органите на КАТ имат само установителна и удостоверителна функция спрямо наличието на доказуеми от заинтересованите лица обстоятелства.

Съдът приема, че административният орган правилно е установил, че жалбоподателят е собственик на л.а Пежо, както и, че това не е действителния идентификационен номер на автомобила. За последното обстоятелство също няма спор по делото.

От друга страна Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 5 ЗДвП пътни превозни средства с регистрация извън националния регистър се регистрират в националния регистър на пътните превозни средства след предоставяне на оригинални документи за регистрация от страната, в която са регистрирани.

Установи се от приетото от съда като доказателство Сертификат за регистрация в превод на български език /стр.106/, че то съдържа всички хармонизирани кодове на общността /II.5 от Директивата/, т.с. има белезите на Сертификат I съгласно директивата относно регистрация на превозни

средства, доколкото се установи от този документ, че лекият автомобил е бил регистриран във Ф. именно на името на дружеството жалбоподател.

Самата процедура по регистрация е уредена в разпоредбите на чл. 12, както и чл. 5, ал. 3 от Наредба №45/2000 г. за регистрацията, отчета и пускането в движение и спирането от движение на МПС и на ремаркетата, теглени от тях, издадена от министъра на вътрешните работи /Наредба № I-45/2000 г., обн., ДВ, бр. 31/14.04.2000 г./, съгласно която при регистрация структурните звена на МВР извършват необходимата проверка за идентификацията на превозното средство, в случаите, когато се изисква; достоверността на представените документи и данните на собственика; произхода; техническата изправност и комплектуване на превозното средство. Нормата на чл. 12а, ал. 1, т. 3 от Наредба № I-45/2000 г. в редакцията, действаща към датата на постановения отказ /ДВ, бр. 94/2009 г./ предвижда, че за първоначална регистрация на превозно средство с регистрация в държава - членка на ЕС или ЕИП, собственикът представя свидетелство за регистрация - част I и част II /ако съществува/, издадени от съответния компетентен орган на държавата - членка на ЕС или ЕИП. Такова свидетелство част I жалбоподателят представи, което не се оспори от ответника в хода на делото.

Свидетелството за регистрация – част I е официален свидетелстващ документ, издаван в съответствие с Директива 1999/37/ЕО на Съвета от 29 април 1999 г. /изменена от Директива 2003/127/ЕО/ относно документите за регистрация на превозни средства /Директива 1999/37/ЕО/. Директивата хармонизира документите за регистрация на превозни средства и по този начин опростява проверката на собствеността и прехвърлянето ѝ между гражданите на две държави членки. С оглед на това и по аргумент на чл. 4 от Директивата, свидетелството за регистрация, издадено от държава – членка се признава от другите държави членки за идентифициране на превозното средство при международен трафик или за неговата пререгистрация в друга държава членка. Самото свидетелство е с единно, утвърдено за държавите-членки стандартно съдържание по унифицирани кодове, съгласно приложение I на Директивата. По силата на чл. 5, т. 2 от същата, с оглед на пререгистрацията на превозно средство, регистрирано преди това в друга държава-членка, компетентните органи изискват всеки път представянето на част I от предишното свидетелство за регистрация и представянето на част II, ако е била издадена.

Свидетелството за регистрация, ведно с документът за собственост са сред необходимите приложения към заявлението за първоначална регистрация и са в обхвата на проверката за достоверност по чл. 5, ал. 3, т. 2 от Наредба № I-45/24.03.2000 г. Значението на чуждестранното свидетелство за регистрация като източник на данни относно собственика на представеното за първоначална регистрация МПС следва от чл. 4 от Директива 1999/37/ЕО, тъй като за органа по регистрация, съществува компетентност да изследва въпроса за собствеността. Следователно, предпоставка за регистрацията на МПС, е наличието на оригинални документи, което е и релевантният факт от съществено значение за произнасянето на административния орган. Неотнормено към този извод е обстоятелството, че автомобилът не е бил издирван на национално ниво или в Ш. информационна система, т.к. този

факт е ирелевантен за спора, поради което и не е включен в предмета на доказване по делото.

В настоящия случай административният орган е следвало да проведе процедурата по регистрация на МПС-то по чл.140 от ЗДвП, доколкото се касае за вече регистрирано по надлежния ред МПС във Ф. като зачете обвързващата материална доказателствена сила на издаденото във Ф. свидетелство за регистрация на Пежо 306. В хода на проверката на това свидетелство, административният орган нито твърди, нито е установил то да е документ с невярно съдържание или неавтентичен документ, което да опровергае неговата задължителна сила за органа издал оспорения акт и за съда. Констатациите в това свидетелство до доказване на противното, следователно обвързват администрацията и съда. Така и Решение №8049 от 06.06.2012г. по адм. дело № 15166 от 2011г. на VII отд. на ВАС.

Процесният отказ за регистрация на превозното средство, тъй като не зачита хармонизирането на ниво Директива на документите за регистрация на МПС, по същество нарушава свободното движение на стоки в рамките на Европейския съюз. Следва да има предвид, че в редица свои решения С. посочва, че когато даден въпрос е регламентиран по хармонизиран начин на равнището на Съюза (както това е сторено с Директива 1999/37/ЕО), всяка свързана с него национална мярка трябва да се преценява с оглед на предписанията на тази мярка за хармонизация, а не с оглед на разпоредбите на първичното право (вж. в този смисъл Решение от 12 октомври 1993 г. по дело V. и L., C-37/92, R., стр. I-4947, точка 9, Решение от 13 декември 2001 г. по дело D., C-324/99, R., стр. I-9897, точка 32 и Решение от 30 април 2009 г. по дело L. Magyarorszbg, C-132/08, Сборник, стр. I-3841, точка 42). В подкрепа на горните изводи, съображения са изложени в актуални решения на С. - Решение на Съда (втори състав) от 6 септември 2012 г. — Европейска комисия/Кралство Б., (Дело C-150/11) (2012/C 355/07) - относно свидетелството за регистрация и Решение на Съда (пети състав) от 6 октомври 2011 г. (преюдициално запитване от T. administratif de L., Ф.) — P. B./A. de S. et de P. (Дело C-443/10) (2011/C 347/08), което се отнася до тълкуването на членове 34 и чл. 36 ДФЕС (забраната за количествени ограничения между държавите - членки), както и на чл. 1 от Директива 1999/37/ЕО.

При тази констатация съдът приема, че ответникът е нарушил материалния закон, както и общностното вторично право, поради което оспорения акт подлежи на отмяна. Отделно от горното, административният орган в нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК, не е събрал относимите доказателства и не е изследвал фактите и обстоятелствата от значение по случая, но в хипотезата на чл. 140 от ЗДвП. Установи се, че се иска пререгистрация на моторно превозно средство, внесено от държава-членка на Европейския съюз, като за него е налице част I от свидетелството за регистрация. Ако то не се поиска от компетентните административни органи, то това е в нарушение на националните и европейски разпоредби - чл. 140, ал. 5 ЗДвП във вр. с чл. 12а, ал. 1, т. 3 Наредба № I-45 и чл. 5, § 2 от Директива 1999/37/ЕО. Нормите императивно задължават тези органи при пререгистрация на превозно средство, регистрирано преди това в друга държава-членка, да изискват част I

от предишното свидетелство. Затова оспореният акт е незаконосъобразен и като постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Не се установи актът да не е съобразен с целта на закона.

С оглед констатираната незаконосъобразност на оспорения административен акт и по чл.146, т3 и т.4 от АПК, същият подлежи на отмяна.

Преписката трябва да се изпрати на административния орган, на който да се укаже, да проведе процедурата по чл. 140 от ЗДвП, тъй като се касае за регистриране на МПС с регистрацията извън националния регистър, като зачете материалната доказателствена сила на представеното свидетелство за регистрация на МПС издадено от Ф. и досежно записа на номера на рамата на л.а. Пежо 306. Това изисква разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, която задължава съда при отмяна на административния акт, и след като естеството на последния не позволява решаването на въпроса по същество, /както в случая/, да изпрати преписката на съответния компетентен административен орган за произнасяне по нея.

Жалбоподателят не претендира съдебни разноски, затова такива не му се следват.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с адрес на управление: [населено място], [улица] ЕИК[ЕИК], Заповед №663 от 14.09.2012г. на Началник отдел "Пътна полиция" при СДВР, с която се отказва да се регистрира лек автомобил марка „Пежо“, модел 306, с транзитен регистрационен номер 180H723, собственост на [фирма].

ИЗПРАЩА делото като преписка на административния орган- Началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за ново произнасяне по заявлението на [фирма] при спазване на указанията в мотивите на решението по тълкуване и прилагане на закона.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: